

(המשך מעמוד 61)

שלם כשביל מורה פרטית והיה צועק על הילד. מטומטם כמה אתה עולה לית'.

אלוהים נתן לי קצת נחת כשהכרתי את ניסו, זה לא קל לחבר ארבעה ילדים שלו ושלי. הוא הלביש אותי. עד אז הלכתי רק עם ביגדי טריקו מהשוק. סוף סוף אני לא צריכה להשפיל את עצמי כדי לקבל משהו. אני לא אשכח את הימים כשנפרדנו, אני ואיציק, רק אם הייתי מקיימת איתו יחסים הוא הסכים לתת לי כסף.

אין לך מושג מה זה להגיע ל-20 כחודש, זה תמיד הקו האדום שלי. מתחילים לאכול חביתות. פשוט אין לי כסף. כמה אני יכולה לקחת מניסו. הוא כבר שילם לי שלוש פעמים אובר דראפט בבנק, אני כיום חייבת לדירה ולאנשים פרטיים 30 מיליון לירות. שנים ניסתי לפצות את הילדים. קניתי טלוויזיה לבית ואפילו וידאו, אבל נגמרו לי הכוחות. כיום כל המיטפה שלו עומרת מאחוריי. הם עובדים כולם במפעל.

הפעם האחרונה, כשהילדים ישבו על המדרגות חמש שעות, הוא צילצל לניסו ואמר שיבוא לקחת אותם.

סמי בורקאס עם אשתו הראשונה. הוא נשבע שיהפוך אותי לאנה, עם תעודה!

שרכשה. קשה לי לענות על סיפורי ילדי. אני חושב שמאחורי כל אלה עומד החבר החדש שלה, שמנסה לסחוט ממני כספים עליידי איומים בעיתונות, כדי להכפיש את שמי.

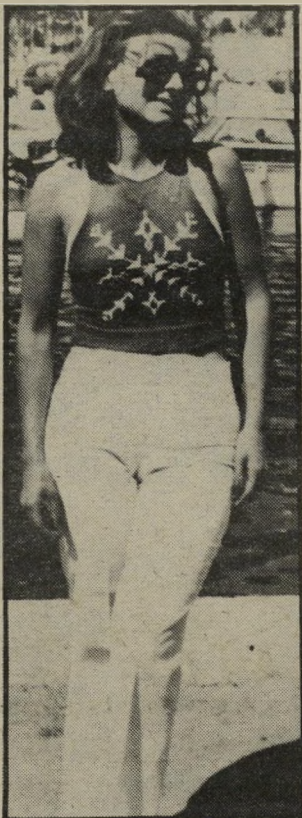
אני נתן הרבה יותר ממה שטענה, יש לי גם שתי תוכניות יחסיון עבור הילדים, שאותם יקבלו כבוא הזמן, כשיגדלו. גם אני כניתי לעצמי בית מחדש, כל מה שהם רוצים זה להרוס ולסחוט אותי, הם אנשים בלי מצפון.

ליאת אלקולומברי אשתו השנייה של יצחק מתערכת כשיחה. האשה, באמצעות הילדים, מנסים להרוס את חייו. בהתחלה הייתי כמו אמא שלהם. הגעתי כחורה צעירה, אבל באיזה שהוא מקום נשברתי. היא פשוט מקנאה, היא עזבה את איציק כשהיה בתחילת דרכו. היא טוענת שהיא עברה קשה, ואילו אני נהנית כיום מכל ההצלחה. היא חושבת שאיציק מיליונר שאפשר לסחוט ממנו. זה לא נורא אם מחנכים את הילדים להעריך נכון כסף. לא יתכן גם שהילדים יסחטו מאביהם, מסכם ומכל יתר בני המיטפה. כל המריבות שלנו הם רק על רקע זה. זה קשה לנו מאוד, זה כמו חיידק שרבק בנו.

שולה ריב

סמי בורקאס עם אשתו השנייה. הבית איננו תחנת רכבת!

טוני אלקולומברי עם בעלה וילדיה, וכיום אמא אינה אומרת מילה רעה אחת נגד אבא!

שיעשה סדר. הוא הסביר שאין לו כימיה איתם, ושלא איכפת לו שהוא יאמץ אותם. אני לא יכולה יותר. אני מרגישה שאני נמצאת במסיבה של שוטים. אני חולה כל פעם שאני רואה אותו. הוא מוצץ לי את הדם. הוא צועק: „אני אחיה ברמה שאני רוצה. אף אחד לא יגיע אליי,“ אני מרגישה שאני שוקעת יותר ויותר בארמה. יש לי כאבים באזור החזה, אני לא חולמת להיכנס לבדיקות לבית-החולים, מה יהיה עם הילדים?

עד כאן סיפוריה של טוני.

למישמע האשמותיהם של הילדים ושל אמם, החלטתי לבקש את תגובתו של יצחק אלקולומברי, המנהל את עיסקי סמי בורקאס בארץ. כל הסיפורים ששמעת, בשקר יסודם, עשיתי מעל שורת הרין, כשנפרדנו, לפני למעלה מחמש שנים, נתתי לאשת-לשעבר חצי מערך הדירה כשרות נורדאו. היא פיזרה את הכסף, נסעה כמה פעמים לאירופה ולמצריים, אבל למרות כל זאת נתתי לה שוב לאחרונה מחצית מהדירה

(המשך מעמוד 57)

טכסס זכה כבר בדקל הזהב והמדיניות הטיפשית היא לחלק כמה שיותר פרסים לכמה שיותר סרטים, או בעצם לכמה שיותר ארצות. לכן ניתן הפרס להלן מירון, שחקנית תיאטרון מעולה מאנגליה, שהופיעה בסירטו של סט אוקונור, קאל, בתפקיד אלמנת שוטר שנרצח עליידי המחתרת האי-רית.

הפרסים האחרים היו מעין פרסי ניהומים. הצרפתים, שהקולנוע שלהם נמצא במשבר כבר כמה שנים, אינם יכולים לצאת כיריים ריקות מפסטיבל הנערך במולדתם, ולכן הוענק פרס בימוי לבימאי ותיק שאינו מוכר היטב בארץ, אף שבסרטיו יש תמיד עניין ויופי אסתטי בלתי-רדגיל. זהו ברטראן טברנייה שסירטו יום ראשון בכפר הוא סרט נוסטלגני ורגשני המהווה מחווה לאוגוסט ולז'אן רנואר, אב וכו, הצעיר והבימאי.

פרס משותף

מי שיצא המיסכן ביותר היה הבן מאי היווני תיאור אנגלוסולוס שהציג בתחרות את סירטו החדש מסע לסיטרה. זהו סרט מסובך המתרחש על כמה מישורים, מציאותי ודימיני לחליפין, על בימאי, המנסה להסריט את קורותיו של אביו. גולה פוליטי המוצא את עצמו בסוף חייו חסר שייכות, חסר מולדת, קרוע בין שתי מישפחות ואינו אדון לגורלו. כאן הוענק לו פרס התסריט, אף שהתסריט היה רווקא החלק החלש ביותר והפחות ברור בסרט קשה ממילא, ואין זו עבודה בלעדית שלו, כי אם היו לו עוד שני שותפים בכתיבתו. גם כקרב צוות השופטים של מבקרי הקולנוע, נאלץ אנגולופולוס לחלק את פרס העיתונות. אחרי מאבק צמוד בינו ובין וים ונדרס, החליטו המבקרים להעניק לשניהם את הפרס במשותף.

ולבסוף, פרס הצילום הוענק לסרט ארץ אחרת ולצלם שלו סימון ביזיו, ופרס ההישג הטכני המעולה ביותר ניתן לסירטו של לארס סון פראצ'י מדמארק — האלמנט של הפשע (אף אחד אינו יודע מה בעצם משמעות הפרס הזה).

מתוך המיסגרות הצרדיות, כמו השבועיים של הבימאים, מיסגרת שהיתה פעם הרבה יותר ניסיונית ומרתקת והיא מקבלת ציביון קרוב ביותר לסרטים של התחרות הגדולה, נבחר סרט נוסף עליידי צוות השופטים של מבקרי-הקולנוע, סירטו של הבימאי הברזילי הירוע נלסון פרהרה דוס סאנטוס זכרונות מן הכלא ואילו מצלמת הזהב, פרס המוענק בדרך-כלל לסירטו הראשון של בימאי, ניתנה הפעם לאמריקאי ג'ים ג'רמוש על הסרט זר מנגן עדן. עד עצם הרגע הוא איני יודעת אם העובדה שמייד בתום חלוקת הפרסים התבהרו השמיים והכוכבים יצאו וזרחים ומבשרים כי למחרת יהיה יום יפה, מעידה על כך שאי-שם למעלה לא היו מרוצים מן הרמה הכללית של הפסטיבל וממצב הקולנוע היום בעולם. שכן, פסטיבל כמו פסטיבל קאן, המצליח להשיג כמעט כל סרט שהוא רוצה להשיג (לכד אולי מארצות מיוחדות-אירופה שיש להן שיקולים משלהן שלא להתיר לסרט מסויים לצאת מגבולות ארצותיהם) מציג בעצם את היכול הקיים כיום בעולם. לפי מה שהוצג כאן נמצא הקולנוע היום במצב של בינוניות מראיגה. אין מהפכות, אין גילויים, אין המצאות ואין גאונים. ישנם סרטים יותר טובים, פחות טובים ופחות מעניינים, אבל האם לא נאמר כבר כי הקולנוע הוא ראייהעולם ובתור שכזה הוא נראה בדיוק כמו העולם של היום — אי-גאונים ואין מנהיגים כאריומטיים, ישנם מנהיגים בינוניים, טובים יותר או טובים פחות, אבל זה כל מה שיש.

ערינה סייגרו